

Er wordt gezegd dat iedereen een verhaal in zich heeft.

Voor de meeste mensen is dat verhaal - vooral dat van opgroeien - routineus en onopvallend. Maar voor volwassen baby's is dat verhaal zelden routine.

We weten al geruime tijd dat de zaden van een volwassen baby - een regressieve persoon die terug wil naar de elementen van de kindertijd - in de vroege levensjaren worden gezaaid, soms pas twee jaar oud. Omdat geheugen zelden betrouwbaar is voor de leeftijd van drie jaar, blijft het een vermoeden wanneer het daadwerkelijk begint. Vaak groeit dit zaad langzaam en ondetecteerbaar, vaak wachtend tot de tienerjaren om volledig te groeien en bloeien. Voor anderen kan het besef om een baby te willen zijn al op jonge leeftijd beginnen en vanaf dat moment sterk groeien. Tussen deze beide uitersten leeft de meerderheid van ons met een klein bewustzijn en weinig begrip, en ontwikkelt zich geleidelijk tot verlangens naar luiers en babyspullen voordat ze uiteindelijk vorm krijgen in iets waar we echt mee kunnen omgaan en niet langer kunnen negeren.

In het verleden was er geen internet, geen boeken en geen beschikbare informatie over volwassen baby's, dus we zijn allemaal opgegroeid met de gedachte dat we alleen waren of op zijn best, uiterst zeldzaam. We wisten niet waarom of hoe het tot stand kwam, noch hoe we ermee moeten omgaan. Zelfs de beschikbaarheid van luiers van onze maat was moeilijk en dus worstelen we alleen.

Sinds internet was er natuurlijk tenminste informatie over volwassen baby's. Ongeacht de nauwkeurigheid of context, we weten nu tenminste dat we niet alleen zijn. Persoonlijke ervaring overtreft echter altijd informatie verkregen uit online bronnen. We voelen ons nog steeds anders en vaak heel vreemd. Soms voelt wat we online zien nog steeds een beetje anders dan hoe we ons diep van binnen voelen.

Onze verhalen over opgroeien als AB's hebben vaak vergelijkbare thema's, maar ze zijn nog altijd uniek. Als jongere kinderen met beperkte toegang tot informatie, blijven onze verlangens naar luiers, fopspenen, babyspullen en die onmiskenbare ervaring van 'een baby zijn' uitsluitend onze eigen. We hebben zelden iemand om erover te praten, omdat baby's zoals wij zeer zeldzaam blijven. Ouders weten er nog weinig tot niets van. Stereotypen zijn er in overvloed en verkeerde informatie is legio.

We hebben onlangs twee waargebeurde volledige verhalen gepubliceerd over opgroeien als baby's, nog steeds luiers dragend, het bed laat nat maken en het drama van het omgaan met deze zeldzame en exotische gevoelens. Beide auteurs hebben verwezen naar de therapeutische waarde van het gedetailleerd beschrijven van hun ervaringen uit hun kindertijd. Hierdoor konden ze een psychologische afstand leggen tussen de moeilijkheden die ze toen hadden en hoe ze vandaag leven en bloeien. De waarheid voor iedereen is dat regressieve baby's zijn als jonge kinderen buitengewoon moeilijk kan zijn en zijn eigen littekens achterlaat. Zelfs degenen voor wie het leven tamelijk gemakkelijk was toen ze deze keer doorkruisen, kunnen voordelen vinden door hun verhalen in detail op te schrijven.

Laten we dus wat vertellen over **JOUW** verhaal.

Je hebt een verhaal in je. Misschien is uw verhaal er een van strijd, pijn, conflict met ouders, identiteit strijd en zelfs langdurige bedplassen. Of misschien is uw verhaal er een van uitwendig vertrouwen en groei in evenwicht door innerlijke onrust en leren terwijl u toenemende verlangens naar luiers en elementen van de kindertijd ervoer. Misschien heeft uw verhaal niemand die uw innerlijke geheim ontdekt of misschien juist het tegenovergestelde.

Verhalen over ons pad door het leven, vooral door de kindertijd en de tienerjaren, hebben de kracht om uit te leggen wie we zijn - zowel voor onszelf als voor iemand anders.

Dr. John Marshall schrijft over zijn recente boek:

“Het schrijven van mijn verhaal viel gewoon op natuurlijke en gemakkelijke wijze uit me, maar ik werd verscheurd door emoties en huilde daarbij vaak. Mijn jeugd was, per saldo, een goede, maar de reis was vaak ruw en woelig en omdat ik onvolwassen was voor mijn leeftijd, begreep ik er toen weinig van en alleen de zegen van vele jaren daarna, heeft het samenhang gegeven en waarheid. Tijdens het schrijven moest ik regelmatig sommige delen ervan veranderen omdat mijn geheugen een beetje vaag bleek te zijn. Sommige datums waren verkeerd en gebeurtenissen die ik me herinnerde, moeten op verschillende tijden zijn geweest, omdat ze in strijd waren met andere dingen. Het stelde me in staat om mijn herinneringen in de juiste volgorde te herschikken zonder verfraaiing of verduisterd door de decennia daarna.

Ik huilde diep samen met mijn vrouw aan het einde toen ik me de laatste scène herinnerde na het afstuderen van de middelbare school en het herinnerde me eraan wie ik toen was en wie ik sindsdien ben geworden.

Als therapie was het van onschatbare waarde. '

'Als therapie was het van onschatbare waarde'. En dat zeggen we allemaal.

Een deel van de waarde van het schrijven van je verhaal is om niet alleen de krantenkoppen te schrijven of de toppen van de bergen van het leven te nemen. Het gaat om praten over de kleine dingen, de langzame dingen, de dingen die bijdragen aan het definiëren van wie je bent. Praten over uitstapjes naar het strand als je in een luier zat. Die eerste keer uitslapen toen je nog in bed plaste. Die eerste glimp van grote luiers of plastic broeken die iets veroorzaakten dat je niet begreep. Je eerste begrip dat je eigenlijk een baby wilde zijn.

Niet iedereen heeft de mogelijkheid om een publiceerbaar boek te schrijven en dat is niet de bedoeling, hoewel dat wel kan. Het gaat erom het verhaal van je vroege jaren te beschrijven en te verwoorden, om je te helpen meer te weten te komen over wie je bent en misschien zelfs om het met anderen te delen.

We zijn gezegend met het horen van veel verhalen en ervaringen van mensen over het opgroeien van AB. Ze variëren enorm, maar ze delen wel vergelijkbare thema's. Door andere verhalen te lezen, kunnen we ons net iets meer verbonden voelen dan voorheen, en beseffen we dat we zeldzaam en niet uniek zijn; dat we zowel baby's als volwassenen zijn.

Ik zou jullie sterk willen aanmoedigen om je eigen verhaal op te schrijven. Het kunnen 2500 woorden zijn of 100.000 woorden. Maar schrijf het en krijg de details erin. Onthoud wat mensen zeiden en deden. Herinner je hoe je je voelde en de verwarring en emoties die daarmee gepaard gingen. Op deze manier bouw je een sterk bouwwerk waar je later op kunt bouwen.

Weten wie je bent en hoe je bent ontstaan, is een belangrijk onderdeel van onze eigen geestelijke gezondheid. Velen van ons hadden littekens en waren in zekere zin gekwetst door onze regressieve driften. Er wordt gezegd dat niemand op een of andere manier ongeschonden en onbeschadigd uit de kindertijd en tieners komt. ABDL's hebben echter een extra dimensie aan deze moeilijkheid die het vaak zelfs nog moeilijker maakt.

Als u geïnteresseerd bent in het publiceren van uw verhaal, hetzij als een groot kort verhaal of als een volledig boek, neem dan contact met ons op en wij kunnen u helpen.

Je eigen verhaal schrijven

Je verhaal op papier zal je veel helpen, ook al betekent het dat je door pijnlijke herinneringen moet graven en veel moet huilen. Het kan ook anderen helpen.

Naar onze eigen verhalen ... Laat ze weer leven en help ons de vrijheid en bevrijding te vinden waar we vaak naar verlangen.

Rosalie en Michael Bent 2018

www.abdiscovery.com.au